

عنوان مقاله:

پژوهشی در مفهوم بداهت

محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 1، شماره 1 (سال: 1382)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

عباس احمدی سعدی - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد فسا، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از نظریات مهم در توجیه معرفت گزاره ای، نظریه ی مبنایگروی است. مبنایگرایان، گزاره ها را به دو قسم بدیهی یا پایه و غیربدیهی یا مستنتج، تقسیم کرده و عمارت معرفت را بر اساس قسم اول، یعنی بدیهیات، بنا می کنند. ویژگی این گزاره ها آن است که نیازمند استدلال نبوده و خود، ذاتا موجه و بدیهی هستند. نظر شایع و مقبول نزد فلاسفه ی مسلمان، در باب توجیه، مبنایگروی کلاسیک است. ایشان، تلاش کردند تا سر بداهت برخی مفاهیم و گزاره ها را توضیح دهند. در این نوشتار، معلوم می شود که بساطت مفهومی، به عنوان ملاک بداهت مفاهیم، در آثار متقدمین، مورد تصریح قرار گرفته است. سپس، با بیان ملاک بداهت گزاره ها، به اختصار با نقل دو دیدگاه مبنایگروی کلاسیک و معرفت شناسی اصلاح شده، همراه با برخی نکات انتقادی، بحث ادامه می یابد.

کلمات کلیدی:

مبنایگروی، بداهت، گزاره ی پایه، بداهت اولی، بداهت غیراولی، بساطت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1879935>

